

Vieläkin sanojen tulkintaa.

Sanskritinkielessä on sanoja, niinkuin kaikissa muissakin kielissä, jotka voivat merkitä kahta asiaa. Viisaat, tahtoessaan muodostaa mysteriokielen merkin eli symbolin, valitsivat silloin konkreettisemmän merkityksen sellaisista sanoista, saaden täten aikaan mielenkiintoisen hämmennyksen.

Otetaan pari esimerkkiä. Muinaisista ajoista lähtien on Indian uskonnollisessa elämässä pidetty lehmää pyhänä olentona, on sanottu, että lehmä on kuin kuva luonnon jumalallisuudesta. On myös sanottu, että härkä miehellisenä puolena kuvaa maailman kaikkeudessa henkistä voimaa, kun taas lehmä on tullut kuvanneeksi enemmän aineellista rikkautta ja aineellista elämää.

Miten on tällainen symboli syntynyt? Onko se syntynyt vain siitä huomiosta, että lehmä on kuin kuva suuresta luontoäidistä? Onhan se kyllä hyvä kuva luonnosta, lehmällä on maito, jolla se elättää ihmistä. Mutta symboli ei ole johtunut tästä, vaan pohjana on ollut merkillinen kielitieteellinen seikka. Lehmä sanskritinkielellä on *go*, joka on melkein sama sana germaanisissa kielissä (*cow*, *kuh*, *ko*). Mutta nyt on huomattava, että sanskritinkielessä on toinenkin sana, joka merkitsee lehmä: Tämä sana on *vatsh*, josta on tullut kaikkiin romaanisiin kieliin lehmä-sana (*vacca*, *vache*). Kumma puoli asiassa on nyt se, että *vatsh* merkitsee muutakin kuin lehmä; se merkitsee ääni, sana (siitä on tullut latinan *vox*, italian *voce*, ranskan *voix*, englannin *voice* y.m. jotka kaikki merkitsevät „ääni“) – kreikaksi *logos*. Sentähden *vatsh*-sanaa käytettiin merkitsemään *logosta*, sitä sanaa, joka oli maailman alusta, jumalallinen sana. Ja kun *vatsh*, *logos*, tahdottiin ilmaista symbolilla kirjoituskielessä, piirrettiin lehmän kuva. Ääntähän ei voitu ilmaista millään kuvalla, mutta lehmän kuva oli helppo piirtää ja hieroglyyfinä merkitsi se *Logosta*; lehmän kuva tarkoitti *Logoksen* naisellista ja härän kuva sen miehelistä puolta.

On toinen yhtä mielenkiintoinen esimerkki. Kristikunnassa puhutaan *Karitsasta*, jonka veri vuotaa ihmisten hyväksi. Ilmestyskirjassa sanotaan: „*Karitsa*, joka on tapettu maailman alussa“. Minkätähden on *karitsaa* ruvettu käyttämään *Kristuksen* ja tässä yhteydessä *Logoksen* symbolina? Senkö tähden, että *karitsa* on viaton ja *Kristus* kuoli viattomana? On luultavaa, että se kristillisiin kirjoituksiin, m.m. Ilmestyskirjaan otettiin *Kristuksen* viattomuutta ilmaisemaan, mutta alkuperäisin tämän

symbolin synty on toinen. On nim. niin, että sanskritin kielessä taas on sana, joka merkitsee kahta asiaa ja myös kaksi sanaa samalle asialle. Lammasta merkitsee *lesh*, mutta on olemassa toinen sana, joka myös merkitsee, jollei juuri lammasta, niin vuolta ja kaurista. Tämä sanskritinkielinen sana *adsha*. Lyhyellä maskuliini-a-päätteellä se merkitsee „kauris“ ja pitkällä päätteellä – *adshaa* – se on „vuohi“.

Mutta nyt tämä sana *adsha* merkitsee myös „syntymätön“ (itseolevainen) ja käytetään uskonnollisessa filosofiassa Logoksen jumalallisen henki-aineen attribuuttina. Hengestä sanotaan, että se on *adsha* syntymätön: *adsha purusha*, ja aineesta samaten, että se on *adshaa prakriti* eli „syntymätön luonto“.

Koska nyt *adsha*, joka tarkoitti henkeä, samalla merkitsi kaurista, lammasta, otettiin lampaan kuva hieroglyyfinä jumalallisen hengen kuvaksi ja feminiinisenä jumalallisen luonnon kuvaksi. Sama asia kuin siis edellisessä esimerkissä. Ja kun kerran lammasta hyväksyttiin kristinuskossakin jumalallisen hengen eli Kristuksen (Logoksen) kuvaksi, oli askel lyhyt lampaasta karitsaan. Karitsa on siis alkuaan indialainen symboli, joka on johtunut kirjoituksesta eikä ajatuspäätelmästä.

Vielä esimerkki. Eräs meidän suomalainen tutkijamme, ei virallinen, vaan amatööri, Wettenhovi-Aspa, on sitä mieltä, että suomenkielessä on havaittavissa selvä sukulaisuus egyptiläisen kielen kanssa, vieläpä että suomi on ollut maailman alkuperäinen kieli. Niin kansallisesti imarteleva kuin tällainen oletus onkin, on se vaikeasti todistettava. Hänellä on muuan esimerkki. Kreikkalaiset kertovat, että egyptiläiset nimittivät sfinksiä sanalla *harmakhis*, ja Wettenhovi-Aspa sanoo, että *harmakhis* on sama kuin harmaa kissa. Tuskin asia sentään on niin helposti ratkaistu. *Harmakhis*, sanoivat kreikkalaiset, mutta egyptiläiset sanoivat *haremkhu* tai *herukhuti*. Eräs indialainen tutkija on huomauttanut, että voisi yhtä hyvin ajatella tämän egyptiläisen sanan *haremkhu* olevan sanskritinkieltä, sillä viimeainitussa kielessä on olemassa sana *harimukha*, ja sillä sanalla on se etu, että se tekee asian sisältörikkaaksi. *Hari* on jumalan (herran) nimitys ja *mukha* merkitsee sitä mikä on parasta. *Harimukha* merkitsee siis asianomaisesti „kuva parhaimmasta jumalasta, parhaimman jumalan kuva“.

Muistakaamme kuinka sfinksiä on kuvattu. Sillä on naisen pää, härän ruumis, linnun siivet ja leijonan jalat. Se on monimutkainen olento. Tämä sfinksi – sen olemme saaneet kuulla Oidipos-tarusta – on ihminen.

Haremkhun ratkaisu on siis ihminen. Mutta jos se on yhteydessä sanskritin kielisen sanan kanssa, on ihminen paraimman jumalan kuva. Sfinksiin on täten kätetty suuri mystillinen salaisuus, jota ihmiset eivät vielä käytännössä usko. Uskonnossa sanomme, että ihminen luotiin jumalan kuvaksi, mutta emme uskalla sitä käytännössä todistaa.

Johtuu vielä mieleen eräs toinen mysteriokuva eli hieroglyyfi, nim. kallioon hakattu jalanpohjan kuva, joita on aina kaksi vieretysten ja joita tavataan melkein kaikissa maissa m.m. Ruotsissa. Ne ovat vanhoja kuvia, joko jättiläisen jalan suuruisia tai pienempiä. Mitä niillä on tarkoitettu? Indiassa niitä on paljon ja niillä on tarkoitettu aivan erikoista asiaa. Kun muinaisindialainen sanskritinkielellä sanoi „kaksijalkainen“, kuului se *dvipada*, mutta jättiläismerkkejä katsellessaan tuli silloin toinen sana hänen mieleensä, nim. *doiipa*, saari, ja silloin hän muisti, että „saaresta syntyneet“ tai „tulleet“ olivat nuo alkuperäiset ihmiskunnan vihityt opettajat, jotka saapuivat osaksi „pyhästä saaresta“ eli manteresta maan päällä, osaksi toisesta „saaresta“ aurinkokunnasta, esim. Venuksesta. Kallion kaksi jalkaa olivat kuin muistomerkkejä vanhoilta ajoilta ja todistuksia siitä, että maassa oli käynyt joku korkea jumalolento.

Siirtykäämme taas kabbalistisiin sanatulkintoihin ja tarkastakaamme muutamia hebreankielisiä sanoja niiden numero-arvon mukaan. Otetaan sana Mooses. Se kuuluu hebreaksi Mosheh ja kirjoitetaan, kuten edellä olemme osoittaneet, vain kolmella kirjaimella: M, sh, h. Kun otamme niiden numero-arvot, saamme: m = 40, sh = 300 ja h = 5. Tämän sanan kabbalistinen numeroarvo on siten 345. Mooseksen kirjassa kerrotaan, että Mooses jutteli Jumalan kanssa ennenkuin lähti ulos Israelin kansaa johtamaan, ja kerran kysyi Jumalalta: „Kun minun pitää Sinusta puhua heille, niin mikä on Sinun nimesi oleva?“, jolloin Jumala vastasi: „Minä olen mikä Minä olen“ eli hebreaksi: *ahijeh asher ahijeh*. Ensimmäinen näistä hebrealaisista sanoista kirjoitetaan kirjaimilla a, h, i, h, toinen kirjaimilla a, sh, r, kolmas taas kuin ensimmäinen. Kabbalistisesti saamme: a=1, h=5, i=10, h=5, ja toisesta sanasta: a=1, sh=300, r=200. Ensimmäisestä sanasta tulee 21, toisesta 501 ja kolmannesta taas 21, siis koko lause on 21+501+21=543. Nyt 543:ssa ovat samat luvut kuin 345:ssa, mutta päinvastaisessa järjestyksessä. Mooses sanoi kerran herralle: „Anna minun nähdä Sinun kasvosi“. Herra sanoi: „Ei kukaan kuolevainen voi nähdä minun kasvojani. Jos ne näet, palat tulessa, mutta saat nähdä minut selästä, takaapäin“.

Kun kabbalistisesti tulkitsemme tämän nimen, niin Jumala sanoi: „Et voi nähdä Minua 543:ssa, vaan numerossa 345, siis et Minua itseäni, vaan sinua itseäsi“. Se merkitsee okkultisesti: kukaan ei voi tuntea Jumalaa, ennenkuin hän tuntee itsensä. Siis Jumala sanoi Moosekselle: „Sinä voit nähdä Minua selästä, mutta sekin edellyttää, että ensin tunnet itsesi“.

Sitten otamme nimestä Iesus kabbalistinen arvo, jolloin saamme: i=10, e=8, s=200, o=70, u=400, s=200, yhteensä 888. Siis Iesus-sanan kabbalistinen arvo kreikankielessä on 888. Kabbalistit ovatkin huomauttaneet, että jos Mooses tuntisi Jumalan, täytyisi hänen olla kuin Iesus, sillä $345+543=888$. Tämä on pieni kabbalistinen todistus siitä, että Jeesus on suurin profetoista ja ainoa, joka tunsu Jumalan kokonaan.

Otetaan toinen esimerkki, joka myös on hyvin opettavainen. Koulussa meille opetettiin, että sana Adam, joka kuvaa ensimmäistä ihmistä, merkitsee „punainen maa“; ihminen on maan tomusta tehty ja tulee taas kuoltuaan siksi. Tämä on tullut siitä, että nimitys Adam itseasiassa on muodostelma kahdesta hebrealaisesta sanasta, *adom*, punainen, ja *adamah*, maa, tomu. Kun sitä tutkimme kabbalistisesti, saamme esille syyt nimen syntyyn.

Sepher Jezirahissa annetaan jokaiselle kirjaimelle kabbalistinen arvo; sen merkitys on osaksi sama kuin itse kirjaimen nimen merkitys. Kirjain d esim. on hebreaksi dalet, joka merkitsee ovi, ja hee merkitsee ilma-aukko, akkuna. Mutta Sepher Jezirah'in mukaan on kirjaimella vielä syvempi merkitys. Ensimmäinen kirjain alef esim. merkitsee härkä, nauta, ja sen merkki on alkuaan saatu härän sarvista. Mutta Sepher Jezirah sanoo, että kirjain alef merkitsee syvemmin katsoen ilmaa ja siis myös henkeä eli miehelistä prinssiä, kuten iod (10); alef on 1 ja 10 on myös $1+0 = 1$. Kirjain m merkitsee vesi, mutta Sepher Jezirah'in mukaan sillä on myös toinen merkitys: kuolema. Olkoon ohimennen sanottu, että meillä on m latinalaisissa sanoissa mare=meri ja mors=kuolema. Sepher Jezirah sanoo niinkään kirjaimesta d, joka merkitsee ovi, että sen syvempi merkitys on kohtu.

Adam sana kirjoitetaan kolmella kirjaimella: a, d, m. Mitä tämä adam siis ilmaisee kabbalistisesti? Se ilmaisee, että ensimmäinen ihminen, jota Adam kuvaa, oli miehellinen a + naisellinen d, siis kaksisukuinen, ja että sen maailma oli vedessä eli astraalitasolla. Ensimmäinen ihminen eli siis toisenlaisessa maailmassa kuin nykyinen fyysillinen. Tämä on ilmaistu sanassa Adam. Mutta siihen asia ei jää, koska Adam oikeastaan onkin Raamatussa Adamah, maan tomu. Tämä, joka on varsinainen ihminen,

kirjoitetaan hebreaksi admh. Mitä se merkitsee silloin? Hee merkitsee ikkunaa, ilma-aukkoa, mutta kuvaa juuri ainetta, aineellista ilmennystä, ainemaailmaan astumista, fyysillistä elämää. Adamah on itseasiassa niiden nimenä, jotka astuivat fyysilliseen aineeseen. Ja kun he astuivat fyysilliseen aineeseen, mitä silloin tapahtui?

Jos otamme näiden nimien kabbalistiset numero-arvot, saamme: a=1, d=4, m=40, jolloin adam-sanan kabbalistinen arvo on 45. Adamah-sanan arvo on: $1+4+40+5=50=5+0=5$. Luku viisi on hee:n arvo ja painostaa hee:tä eli ainetta. Tästä nimestä tulee siis ilmi, että aineellisuus on päässyt voitolle.

Miten se kävi päinsä? Se kävi päinsä sillä tavalla, että kun ensimmäinen eetterinen ihminen tuli fyysilliseksi, laskeutui a ensin, sitten d, sitten m eli t.s.: miehellinen puoli ihmisessä, kun ihminen laskeutui fyysilliseen aineeseen, oli voimakkaampi, ja toinen puoli ihmistä, d, oli heikompi. Kun siis ihminen jakautui kaksisukupuiseksi, niin miehellinen sukupuoli, tässä jakautuneessa ihmiskunnassa oli voimakkaampi, se osasi taistella olemassa-olosta. Naisellinen sukupuoli ei siihen alussa kyennyt, se oli heikompi. Mitä taas tämä merkitsee? Sitä, että mies se oli, joka lankesi syntiin eli itsekkyyteen. Kun sanotaan, että Eva kuuli käärmeen äänen ja antoi omenan Adamille, on sillä kuvattu, että Eva oli heikko eikä osannut syödä. Adam söi ja lankesi syntiin. Kesti aikoja, jolloin nainen osasi taistella itsensä tietoiseksi; nainen kulki kuin unessa perässä, ja kun hän tuli tietoiseksi, oli jo langettu syntiin, niin ettei hän voinut muuta kuin ottaa osaa siihen. Toisin sanoen: m=vesi muuttui fyysillisessä maailmassa kuolemaksi.

Mutta miten olisi käynyt jos tuossa toisessa maailmassa jo olisi osattu kehittyä, ettei olisi tarvinnut langeta tähän fyysilliseen maailmaan? Jos ajattelemme sitä muinaista luomiskautta, joka vastaa ensimmäistä juurirotua nykyisessä luomiskaudessa, oli siellä järkiolentoja, jotka taistelivat itsensä tietoiseksi, ja he olivat adomeja eli „punaisia“. Ensimmäisessä manvantarassa oli näet maapallomme väri punainen, ja korkeimmalle kehittyneet olennot silloin olivat „punaisia ihmisiä“. Nimi adam viittaa siis siihen, että meidänkin syntiinlankeemuksesta olisivat voineet säilyä ainoastaan täydellisen inhimillisen itsetietoisuuden saavuttaneet ihmiset.

Nämä ovat asioita, joita voi ja täytyy mietiskellä yksikseen; minä tässä esitän vain, minkälainen maa on muokattavissa, mutta kuka sitä itsekseen muokkailee, hän löytää kalliitakin helmiä. Tavalliset eurooppalaiset

nauravat kabbalalle, mutta ne, jotka eivät istu, missä pilkkaajat istuvat, voivat paljon oppia.

Pekka Ervast.

(Ruusu-Risti 1928 Syyskuu N:o 7, s. 234-239)